

приобретают все большее распространение в системе поколений прав человека. Для лучшего понимания сущности, значимости информационных прав необходимым является надлежащее законодательное закрепление, создание нормативной базы, а также их философское осмысление.

Ключевые слова: информация, информационные права, информационные правоотношения, информационное законодательство, информатизация, персональные данные, защита персональных данных.

Summary

Gaitan. V. V. The Place of informational rights in the system of Human Rights. – Article.

With the development of international law increasingly urgent question of human rights in information. Experience abroad shows that information rights are becoming a larger distribution system of generations of human rights. To better understand the nature and importance of information rights necessary due legal assignment, the necessary legislation, and their philosophical reflection.

Key words: information, information rights, information legislation, informatization, information legal relationship, personal data, personal data protection.

УДК 342.726-055.2 (480)

О. В. Гриценко-Веселовська

ГЕНДЕРНА ПОЛІТИКА ФІНЛЯНДІЇ: ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Актуальність роботи. На початку ХХІ ст. загострюється проблема гендерної рівності. Сьогодні зростає коло країн, які запроваджують спеціальні заходи, щоб забезпечити рівність між жінками і чоловіками у всіх сферах суспільного і політичного життя, тому що рівні права і можливості всіх членів суспільства є найважливішою передумовою формування демократичної і правової держави.

Першою країною в Європі, яка затвердила принцип гендерної рівності на законодавчому рівні, стала Фінляндія. На сьогоднішній день ця країна є однією з найрозвинутіших і демократичних держав у світі, де всі члени суспільства мають однакові права та обов'язки у всіх сферах життя.

Мета цієї статті полягає в тому, щоб розкрити сутність гендерної рівності у фінському суспільстві. Ми візьмемо Фінляндію як приклад скандинавської гендерної системи. Безумовно, між гендерними системами північних країн існують деякі відмінності, але їм, тим не менш, властиво багато схожих рис та структур.

Стан дослідження. Сьогодні багато вчених займаються дослідженнями стосовно гендерної рівності та місця жінок у політичному процесі. Ці проблемні питання перебувають у центрі уваги вітчизняних та російських вчених-юристів: Н. Оніщенко, Н. Пархоменко, Н. Аніщук, Т. Мельник, К. Левченко, Н. Степанова, М. Кириченко, Є. Кочкіна, О. Дашковская, И. Жеребкіна, В. Суковатая, Л. Кормич, Л. Смоляр, О. Кись та інших. Також треба відзначити, що зарубіжні автори теж приділяють багато уваги щодо розробки та вирішення цих проблемних питань. Серед них потрібно виділити J. Richard, J. Money, M. Auer, J. Vigo, J. Mille, S. Nanda, R. Tong та багато інших іноземних вчених. Щоправда, історико-правовий аспект гендерної проблематики недостатньо досліджений у вітчизняній юриспруденції, зокрема, у тому напрямку, що стосується висвітлення проблем розвитку політичних прав жінок у Скандинавських країнах.

Гендерна рівність у північних країнах тісно пов'язана з проектом здійснення скандинавської моделі держави загального добробуту (welfare state). У зв'язку з

цим почнемо цю статтю з дослідження соціальних прав та соціальної політики Фінляндії в їх гендерному вимірі. Далі надамо характеристику становищу жінок на ринку праці. Після цього перейдемо до аналізу жіночої політичної участі, досліджуючи як формальну (представництво в парламенті), так і неформальну політику (жіночі рухи). Надамо опис законодавства про рівні права і можливості у Фінляндії, загострюючи увагу на деяких особливостях фінської гендерної системи [1].

Північні країни асоціюються з інституційним і універсальним режимом держави загального добробуту. Ідея останнього базується на соціально-демократичних, політичних та інтелектуальних традиціях, що запропонували ідею соціальних прав як ключ до досягнення рівності і управління суспільними відносинами на соціальному рівні.

Скандинавська модель держави загального добробуту асоціюється, перш за все, зі Швецією, зі шведською концепцією «*folkhemmet*», що буквально перекладається як «народний будинок».

У Фінляндії використання скандинавської моделі держави загального добробуту належить, головним чином, до проектів післявоєнного часу; ідея загального добробуту вперше тут виникла у 1960-х роках.

Модель держави загального добробуту ставить метою досягти соціальної рівності шляхом забезпечення громадян великими соціальними правами, на додаток до прав політичних і цивільних. Ці права в Скандинавських країнах є інституціоналізованими на більш високому рівні і з більшою однаковістю, ніж деінде. Соціальні права належать до компетенції соціального забезпечення та соціальних служб – це стосується, наприклад, охорони здоров'я, освіти, дитячих садків. Для скандинавської моделі держави загального добробуту, у порівнянні, наприклад, з англійським або американським «ліберальним» суспільством, важливою є роль держави як гаранта соціального захисту. Соціальні права розуміються основним засобом досягнення мети «рівних життєвих шансів». Рівні життєві шанси співвідносяться з проблемою знищення класової нерівності і, що дуже важливо, гендерної нерівності за рахунок надання громадянам універсальних і висококваліфікованих послуг із соціального забезпечення [2].

Акцент на рівні життєві шанси і соціальну політику у Фінляндії є виключно важливим з точки зору жінок. Надання загальних соціальних послуг похитнуло кордон між публічним і приватним життям, змістивши істотну частину соціальної роботи, раніше проведеної у приватній сфері, у сферу публічну, де її виконання стало оплачуватися. Як зауважує Аннелі Анттонен, в Скандинавських країнах турбота стала значною складовою громадянства. Різнібічні служби соціального забезпечення зробили можливим входження жінок у політику і на ринок праці.

У Фінляндії існує така форма, як гендерний контракт між державою і жінкою, який визначається як контракт «працюючої матері». Він має на увазі те, що метою державної політики стає надання жінкам можливостей поєднувати ролі матері і працівника в одній – подвійній – ролі працюючої матері. Зазначений вище контракт є взаємно зобов'язуючим: з одного боку, соціальні служби надають жінкам можливість брати участь у публічній сфері, а з іншого боку, будучи зайнятими на ринку праці, жінки, у свою чергу, фінансують діяльність цих соціальних служб шляхом сплати податків.

У Фінляндії існує всеохоплююча система материнських відпусток (105 днів), батьківських відпусток (від 6 до 18 днів) і батьківських відпусток (158 днів – з тим, щоб вони використовувалися або матір'ю, або батьком) [3].

Фактично Фінляндія – перша країна у світі, яка запровадила – у 1978 р. – відпустку для батьків по догляду за народженою дитиною. Також батькам надається протягом батьківської відпустки матеріальна допомога, пов'язана з їх доходами; як правило, люди отримують приблизно 66% від суми їх звичайного доходу. Держава також виплачує допомогу по домашньому догляду за дітьми матері або батьку, якщо один з них побажає залишатися вдома, доки дитині не виповниться три роки. У батьків малолітніх дітей також є можливість скорочувати свої робочі години аж до закінчення дитиною першого шкільного семестру.

Все вищесказане ілюструє спроби фінського суспільства спростувати роль окрему чоловіка (батька) в родині та зробити гендерно розмитим кордон між публічним і приватним, з тим щоб жінки більше не асоціювалися автоматично з приватною, а чоловіки – з публічною сферою.

Незважаючи на зазначені заходи соціальної політики, все ж саме жінки найчастіше беруть відпустку по догляду за дитиною, і лише близько трьох відсотків чоловіків користуються можливістю взяти більш тривалу батьківську відпустку на додаток до двох тижнів батькової. Ймовірно, тут є задіяними фінансові причини: чоловіки отримують більш високі зарплати у порівнянні з жінками, тому чоловіки, як правило, продовжують працювати, у той час як жінки залишаються вдома з дітьми.

Вважається загальноприйнятим той факт, що ведення домашнього господарства не повинно залишатися лише у веденні жінок, а повинно виконуватися спільно, подружжям взагалі. Проте насправді в тій же Фінляндії жінки продовжують нести основний тягар відповідальності за затишок і комфорт у родині на власних плечах. У порівнянні з прибалтійськими державами та Росією фіни все ж дотримуються більш рівного розподілу праці в родині [4].

Аннелі Анттонен пише про «жіноче робоче тіло», під яким вона має на увазі той факт, що в культурі Фінляндії робота (праця) стає центральною категорією при визначенні фемінності, гендеру та жіночої статі. Право жінок на оплачувану працю, материнство і догляд за дітьми є ключовими елементами концепції жіночого робочого тіла.

Жінки у Фінляндії, на відміну від багатьох інших європейських країн, працюють переважно у режимі повної зайнятості. Дійсно, процентне співвідношення жінок серед робочої сили Фінляндії одне з найвищих у світі: 69% жінок у віці від 15 до 64 років працюють повний робочий день. Лише близько 16,9% фінських жінок працюють у режимі часткової зайнятості. Північні країни в цілому являють гендерний порядок, що створений на моделі подвійного годувальника, коли заробляють і жінка, і чоловік [5].

Економічна незалежність жінок, яка типова для північних країн, реалізується за рахунок роздільного оподаткування, права на аборт, надання соціальних послуг і визначається в індивідуальному порядку надання пільг.

Незважаючи на те, що різноманітні соціальні служби дозволили жінкам увійти в публічну сферу – політику і на ринок праці, – гендерний поділ праці, як і раніше,

переважає. Майже 70% працівників у публічному секторі складають жінки, тоді як в ньому зайнято лише 17% фінських чоловіків. Жінки частіше виконують у публічній сфері ті ж обов'язки по догляду і турботі про кого-небудь, що і в приватній сфері. Наприклад, жінки чисельно переважають в таких професіях, як доглядальниці, няні, медичні сестри, шкільні вчительки і виховательки в дитячих садках.

Незважаючи на те, що кордон між «жіночою» та «чоловічою» роботою в останні роки дещо стерся, жінки все ж, так чи інакше, зосереджені в певних, як правило, низькооплачуваних секторах суспільства, в той час як чоловіки переважають серед більш високооплачуваних і більш «престижних» секторів. Подібна сегрегація привела до есенціалістської інтерпретації гендеру – в тому сенсі, що різні професії і необхідні для їх виконання навички і характеристики асоціюються або з фемінністю (доглядальниці, няні, вчителі – турбота, співчуття, комунікабельність), або з маскулінністю (водії і менеджери – раціональність, сила, міць і влада).

Конкретним проявом гендерної ієрархії є розмір зарплати. За статистикою, зарплати жінок в середньому на 20% нижче, ніж зарплати чоловіків, незважаючи на те, що у кожній віковій групі жінки більш освічені, ніж чоловіки.

У сфері освіти рівність між жінками і чоловіками також не досягнута. Жінки недостатньо представлені на рівні професури та інших вищих посад в університетах. На сьогодні близько половини всіх докторантів становлять жінки, але їх лише 18,4% серед університетських професорів. З іншого боку, більше половини лекторів нижчого рангу – жінки. Проте мають місце і позитивні тенденції: наприклад, гендерні дослідження вивчаються в багатьох університетах Фінляндії, існує також спеціальна докторська програма з гендерних досліджень, що фінансується Академією наук Фінляндії [6].

Фінські жінки першими в Європі і третіми у світі (після Нової Зеландії і Австралії) отримали право голосу у 1906 р. Фінляндія, крім того, стала першою країною, що надала жінкам права бути обраними (також в 1906 р.). Ірма Сулкунен, однак, вказує на те, що це досягнення стало результатом діяльності не стільки жіночого, скільки націоналістичного руху.

На сьогодні 37% фінського парламенту (Eduskunta) складають жінки. У муніципальних парламентах жіноче представництво складає 34%. З вісімнадцяти міністерських засад жінки займають сім. В Європарламенті 44% із загальної кількості представників становлять жінки. Крім того, в Європейському парламенті центральний банк Фінляндії також представляє жінка (Сіррка Хемелейнен – Sirikka Nemeleinen). Два із трьох спікерів парламенту – жінки (Рита Уосукайнен (Riitta Uosukainen) і Сіррка-Лііза Анттіла (Sirikka-Liisa Anttila)). У 2000 р., вперше за всю історію Фінляндії, на посаду президента країни була обрана жінка – Тар'я Халонен (Tarja Halonen). Все це на тлі інших країн світу справді виглядає вражаюче.

Яскравим прикладом того, як різняться репрезентації жінок і чоловіків-політиків у засобах масової інформації, є ситуація з чинним президентом країни Тар'єю Халонен. Коли президент Халонен здійснювала свій перший державний візит до Швеції, засоби масової інформації захоплювали її зовнішність, різко критикуючи манеру одягатися, сумочку, відсутність відповідаючого туалету капелюшку і т.п. Цікаво, що найгостріша критика лунала в тому числі зі сторінок фінських жіночих

журналів. У будь-якому випадку реальна політична значимість візиту була відтіснена на другий план цієї «гардеробною дискусією». Очевидно, що навряд чи щось подібне могло статися при здійсненні цього візиту президентом-чоловіком.

Роль громадянського суспільства у встановленні гендерної рівності є виключно важливою. У Скандинавських країнах діють різні незалежні жіночі організації. В цих країнах також є можливість публічно осмислити і оскаржити існуючі гендерні ідентичності та практики. Жіночі рухи виконують функцію медіатора – посередника, виводячи з потреби і бажання індивідуальних жінок на державний рівень в прийнятті рішень.

У жіночих рухів Фінляндії давні традиції. Перші жіночі організації виникли вже наприкінці дев'ятого сторіччя. Вони були пов'язані з більш широким національно-романтичним і просвітницьким рухом. Як вважає Ірма Сулкунен, на розвиток жіночих організацій у Фінляндії вплинуло «соціальне материнство», тобто підкреслення жіночої материнської ролі, що передбачає турботу про близьких. Навіть будучи виключеними з політичних владних структур, в яких домінували чоловіки, жінки досить рано стали відігравати активну роль у становленні громадянського суспільства, створюючи свої організації зі своїми власними завданнями і сферами діяльності. Жіноча цивільна активність відіграла вирішальну роль у просуванні реформ соціальної політики на початку та в середині 1960-х рр.

Важливою фазою в подальшому розвитку становища жінок у Фінляндії стала Друга світова війна [7].

Оскільки чоловіки пішли на фронт, жінки прийшли на виробництво, що мало місце і в інших країнах Європи та в Радянському Союзі. Жіночі організації також відігравали величезну роль у підтримці гуманітарної діяльності під час війни. На відміну від жінок інших країн, фінські жінки залишилися на своїх робочих місцях і після закінчення війни. Це відбулося, головним чином, у зв'язку з важкими військовими репараціями, які Фінляндія змушена була виплачувати Радянському Союзу. Цей факт послужив потужним стимулом до індустріалізації, і національна економіка Фінляндії почала зростати. В процесі індустріалізації жіночі «робочі руки» були недооцінені. За іронією долі за допуск до публічної сфери фінським жінкам слід подякувати суворому матеріальному стягненню, яке було пред'явлено Фінляндії сталінської Росією.

З 1970-х рр. і далі жіночі організації у Фінляндії зосередилися на побудові держави загального добробуту, відкриваючи шляхи для жінок на ринок праці і в політичні структури і надаючи можливість поєднання роботи та родини. У 1990-х і 2000-х роках жіночі організації приділяли особливу увагу розвитку жіночих мереж та інтернаціоналізації.

Найбільш видатними жіночими організаціями у Фінляндії на сьогоднішній день є, наприклад, Союз жінок (заснований ще у 1892 р.) і Національна рада жінок Фінляндії. Союз жінок – відверто феміністська організація, в якій налічується близько тисячі членів. Союз жінок функціонує як об'єднання безлічі незалежних жіночих груп. Союз організує курси у формі відкритих лекцій з фемінізму і становищу жінок у суспільстві і підтримує кризовий центр, який забезпечує правову та психологічну підтримку для жінок, які пережили домашнє або сексуальне насильство. До

складу Союзу жінок відносяться різні робочі групи, такі як «Молоді феміністки», «Мама-феміністки», «Група за права сексуальних меншин» та «Жінки за мир».

Національна рада жінок Фінляндії, у свою чергу, являє собою зонтичну організацію, що об'єднує близько півмільйона жінок, під дахом якої зібрано понад п'ятдесят жіночих організацій. Головним завданням Ради є забезпечення експертизи при підготовці законопроектів [8].

У Фінляндії існує інституціоналізована структура нагляду та моніторингу дотримання гендерної рівності. Є омбудсмен з питань гендерної рівності, який може давати рекомендації, але не має права застосовувати санкції.

У 1986 р. набув чинності «Акт про гендерну рівність» – закон, що заборонив дискримінацію за ознакою статі. Закон зачіпає як прямі, так і непрямі прояви дискримінації. У дійсності, однак, зазвичай враховуються лише окремі випадки прямої дискримінації. Непряма дискримінація, що підтверджується в тому числі даними статистики, практично не береться до уваги.

На підставі вищезгаданого закону про рівність особа може пред'явити позов, якщо вона вважає, що по відношенню до неї (нього) проявлена дискримінація, наприклад, при призначенні на ту чи іншу посаду. Роботодавець, який порушив заборону на дискримінацію, зобов'язаний виплатити компенсацію постраждалій стороні. Розмір компенсації варіює між 2500 і 8300 євро.

Афірмативні дії у Фінляндії включають у себе два механізми: систему квот, запроваджену у політичних та адміністративних структурах, і плани щодо досягнення рівності, що застосовуються на ринку праці.

Правило квоти у Фінляндії свідчить, що до складу будь-якого урядового комітету, піклувальної ради та інших відповідних політичних органів має входити не менше 40% осіб недостатньо представленої статі. Система квот не поширюється на вибори, тобто «жіночих квот» при виборах до законодавчих органів не існує.

Система квот, як правило, обговорюється лише по відношенню до жінок, але введення квот також означає залучення більшого числа чоловіків у сфери, в яких раніше домінували жінки. До них відносяться, в першу чергу, соціальні питання – родина, діти, охорона здоров'я і т. п. Отже, система квот відіграє важливу роль у ламанні стереотипного асоціювання жінок і чоловіків у певних сферах.

Плани щодо досягнення рівності, у свою чергу, означають, що на ринку праці кожне підприємство, на якому трудяться понад п'ятдесят працівників, повинно скласти план по досягненню рівності – тобто пояснити, яким чином передбачається досягти і підтримувати гендерну рівність на даному підприємстві. Поправка до Акта про рівність, що була прийнята у 1995 р., вимагає від роботодавця прийняття активних заходів щодо забезпечення гендерної рівності [9].

Фінська гендерна система базується на «схожості» на протигагу (статевої) розбіжності. На думку Ганни Холлі, у 1960-х рр. у фінському суспільстві набула сили політика, яка підкреслювала схожість жінок і чоловіків. Гендерна різниця набула негативної конотації. Кірсті Лемпійнен зазначає, що подібний акцент на схожості конструює своєрідну ідею «безгендерного гендеру». Це свідчить про те, що паростків радикального фемінізму у Фінляндії було не так вже й багато. Рівність між чоловіками і жінками сприймається в такому сенсі як даність, як природний факт життя.

Переважає та уява, про яку Райян Юлкунен пише, що «всі ми люди, так навіщо ж метушитися з приводу гендеру?». Подібна гендерна нейтральність, що переважає у Фінляндії, призвела до відходу від відкритих конфліктів між чоловіками і жінками. Пейві Корвайерві зазначає, що акцент на гармонії допомагає приховати реально існуючі гендерні практики, наприклад, на робочому місці.

Незважаючи на те, що гендерна нейтральність іноді доводиться до місця, акцент на схожості, розмивання гендерних відмінностей і відхід від проблеми гноблення жінок можуть викликати ускладнення. Подібне акцентування забороняє як загальний, так і радикальний критичний аналіз способів організації соціальних відносин і практик у суспільстві, не допускаючи можливості перегляду обмежень і визначень громадянства. Удавана гендерна нейтральність може також конструювати і відтворювати гендерну ієрархію та есенціалістський підхід до гендеру. Якщо гендер не є проблемою, а питання гендерної відмінності замовчуються, це означає, що білий і гетеросексуальний чоловік-актор залишається (імпліцитно) точкою відліку, еталоном і нормою, як у теорії, так і на практиці [10].

Насильство щодо жінок у Фінляндії також являє тривожну картину і соціальну проблему. Згідно із проведеним дослідженням 40% фінських жінок старше п'ятнадцяти років пережили або пряме фізичне, або сексуальне насильство, або піддавалися погрозам такого насильства з боку чоловіків. У 1998 р. громадські витрати у зв'язку з проблемою насильства щодо жінок склали майже 900 млн фінських марок, тобто приблизно 150 млн доларів США.

У Фінляндії і в Скандинавських країнах у цілому фемінізм і гендерна рівність є частиною більш широкого проекту по досягненню соціальної рівності та соціальної справедливості. Громадянство у Фінляндії покоїться на нормативній базі праці; жіноча економічна незалежність вважається дуже важливою.

Приклад цієї північної країни ілюструє те, наскільки тісно переплетені і взаємодіють соціальні, політичні і громадянські права. Будучи наділеними повним набором прав громадянства (який включає у себе права цивільні, політичні та соціальні), жінки можуть увійти до публічної сфери, залишивши приватний домен родини. Вступаючи до політичних та економічних сфер життя, жінки можуть також більш ефективно захищати і переглядати свої права. У Фінляндії більшість жінок бере участь у громадському житті, і це має на увазі, що з часом розрізняються потреби і точки зору жінок та все більше враховуються при прийнятті політичних рішень.

Великі соціальні права, якими володіють жінки у Фінляндії, відіграли ключову роль в процесі залучення жінок до політичних важелів влади і впливу. Проте боротьба за соціальні права залишається актуальною і для сьогоденної Фінляндії. Скорочення статей бюджету на надання соціальних послуг у 1990-х рр., з одного боку, а також посилені конкуренція на ринку праці і зростаючий попит на кадри, з іншого боку, означають, що виконання подвійної ролі працюючої матері для жінок стає дедалі більш складним.

Фінська гендерна система традиційно будувалася на ідеї схожості або гендерної нейтральності. Однак на сьогоденний день у Фінляндії можна розпізнати ознаки дискурсу гендерних відмінностей, які оспорожують гегемонний дискурс схожості. Дискурс гендерної відмінності експліцитно деконструє гендерну ієрархію і арти-

кульне відмінність, роблячи її видимою. Цю ідею можна коротко позначити таким чином: всі різні – всі рівні і гідні [11].

Висновки з дослідження. Досвід цієї держави у гендерному напрямку є прогресивним. Сьогодні зростає коло країн, які перейняли правовий досвід Фінляндії, зокрема щодо політичних прав жінок.

Тому висвітлення цієї проблематики потребує подальшого глибоко наукового дослідження у вітчизняній юриспруденції. Це стосується й України, що перейняла досвід Фінляндії щодо надання політичних прав жінок (Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» від 08.09.2005 [12]) і обрала курс на побудову гендерної демократії.

Література

1. Антонов А.І. Соціологія родини. – М., 2009. – С. 69.
2. Велика енциклопедія «Країни Світу» // Жіноче питання. – 2009. – С. 112.
3. Гендерна рівність // Каталог «Фінляндія до Євро 2012». – 2012, березень. – С. 12.
4. Гендерна рівність – найкращий фінський бренд // Новини з Фінляндії [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.goodnewsfinland.ru/>.
5. Зідер Р.І. Соціальна історія гендерної рівності. – М., 2009. – С. 54.
6. Карімова Н.І. Гендерна рівність без обмежень. – СПб., – 2010. – С. 24–29.
7. Постернак А. Рівність чоловіків та жінок // Єдиний Світ. – 2010. – 8 лютого. – С. 4.
8. Рівність чоловіків і жінок у Європі [Електронний ресурс]. Режим доступу : <http://www.goodnewsfinland.ru/arhiv/tochka-zreniya/b88725e2/>
9. Савельєв С.В. Від ваги статі залежить вага у суспільстві // Соціальне питання. – 2010. – С. 6–8.
10. Салменіємі С. Гендерна рівність у Скандинавських країнах: випадок Фінляндії // Історія країн світу. – К., 2009. – С. 69–72.
11. У Фінляндії з'явилися суспільні жіночі союзи // Балт-Інфо. – 2009. – № 6. – С. 5.
12. Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків : закон України від 08.09.2005 Відомості Верховної Ради України № 52. – С. 561.

Анотація

Гриценко-Веселовська О. В. Гендерна політика Фінляндії: історико-правовий аспект. – Стаття.

Стаття присвячена сутності інституту гендерної рівності у Фінляндії. Автор розкриває та аналізує місце жінок у різних сферах суспільного життя Фінляндії – в побутових відносинах, на ринку праці, в політиці та державі.

Ключові слова: гендерна рівність, правовий стан жінок, режим загального добробуту, гендерні квоти, союзи жінок, виборчі права, гендерна система.

Аннотация

Гриценко-Веселовская О. В. Гендерная политика Финляндии: историко-правовой аспект. – Статья.

Статья посвящена сущности института гендерного равенства в Финляндии. А также раскрывается и проводится анализ места, которое занимают финские женщины в различных сферах общественной жизни, а именно – в бытовой среде, на рынке труда, в политике и государстве.

Ключевые слова: гендерное равенство, правовое положение женщин, групповое благосостояние, гендерные квоты, союзы женщин, избирательные права, гендерная система.

Summary

Grytsenko-Veselovska O. V. Gender politics in Finland: the historical and legal aspects. – Article.

This article focuses on the essence of Institute for Gender Equality in Finland. And to disclose and analyze the place occupied by Finnish women in various spheres of public life - namely, in the everyday life, the job market, politics and the state.

Key words: gender equality, the legal status of women, welfare regime, gender quotas, women unions, voting rights, gender system.